

Pierre de Lasenic:

ESOTERNÍ PŘÍBĚH ZVÍŘETNÍKU

Všechny mytologie a všechny náboženské systémy lidstva dávají podle své konstrukce tušit určitý přímý alegorický vztah s astronomickými, respektive astrologickými poznatky toho kterého národa.

Disciplína, která se zabývá pozorováním mýtů z tohoto aspektu, nazývá se astralistickou a ač ve svých dedukcích v rukou exaktní vědy zabíhá mnohdy do sfér absurdních, nelze jí přece jenom upřít v základě určitý *raison d'être*.

Tajemná světla, jež zapaluje soumrak v temné modři kosmické klenby, světla, tak jasná a zdánlivě tak blízká a přece tak nedosažitelná, dala vykvést fantazii a intuici lidské v nejkrásnější květy, dýšící vůní zasvěcení, krásou pravdy a silou, jež dosahuje svým vzletem až k těmto závratným výšinám, na nichž jsou zavěšeny hvězdy-světy mluvící k tomu, *kdo rozumí, kdo chce a kdo se odváží*.

A ti, k nimž tyto světy skutečně mluvily, rozdělili jejich shluky na slova a kapitoly, aby jejich smysl a jejich řeč dávaly tušit božskou dokonalost zákona i neofytům, kteří vstupují do brány chrámu zasvěcení.

A slova a věty a kapitoly nebeského písma dostaly pak svá jména, jež byla hieroglyficky vyznačena jejich symbolem.

Tak vznikla univerzální bible všech národů a všech dob, *genese* stvoření vesmíru, světa i člověka a plán cesty, po níž kráčela a budou kráčet všechna veliká světla, jež zapalují plameny nových náboženstev a ustalují se na znamení oběti, aby svítala v srdcích lidských po celý kosmický den.

A touto univerzální biblí je zvířetník, jehož páteří je prsten, kruh, symbol věčnosti, prsten, jež zveme *zvěrokruhem*.

Kdo jej napsal? Bůh!

A ze země přečetl jej člověk, prorok, známý *génus*, o němž ničeho nevíme a ani nesmíme vědět, neboť historie jest příliš reálná a mohla by jeho světlou památku zakalit v očích hlupáků.

Proto nechci dnes mluvit o egyptských, babylonských, indických a jiných nálezích, na nichž vyryty jsou původní zodiakální hieroglyfy, neboť vím, že tajemství svého původu neprozradí; ponechejme je tedy analytickým mozkům naší doby, aby je pitvaly svou povýšenou chladností ve stínu kateder a dospěly k charakteristickému, v jádře vždy stejnému *resumé*, které má omluvit jejich nechápavost a myšlenkovou strnulost primitivní, pověřivou a nevyspělou mentalitou a kulturou toho kterého starého národa, jež nechápe a nedovedou pochopiti.

Abstrahujeme-li od novějších spekulací astrologických a jiných, jež se váží na problém zvířetníku, dospějeme podrobnějším studiem jeho skryté náplně k základní disciplíně, tak zvané esoterní plánovitosti přírodních a božských zákonů, jež se zdá být jeho nejtypičtější, nejpůvodnější, ale také nejméně chápanou kvalitou.

Řekli jsme, že zvířetník je univerzální biblí všech národů a všech dob a jeho znaky a stavba obsahují v sobě jádro, konstrukci a postup celého genetického dění, jak minulého, tak i budoucího, život a působení všech velkých reformátorů duchovních a plán činnosti makrokosmické i mikrokosmické v časovém měřítku.

Každý z dvanácti znaků zodiakálních je pak mezníkem určité evoluční periody, jehož široký význam je vyjádřen jeho symbolem a tento symbol musí zůstat hieroglyfem, neboť

naše písmo a náš způsob vyjadřování nestačí, aby jej obsáhly svým omezeným slovním rejstříkem.

Pokusy o slovní výklad zodiakálních hieroglyfů datují se již od nejstarších dob.

Egyptané interpretovali je dále opět hieroglyficky a myslím, že až dosud nejzdařileji, tím způsobem, že svých dvacetčtyři alfabetských znaků dosadili vždy po dvou, jednom kladném a jednom záporném, za jednotlivá znamení; kladné počínají na rozhraní Panny a Vah a postupují záporným směrem po obvodu kruhu, záporné vycházejí od 0 stupně Berana a pokračují dále směrem kladným.

Novodobý, daleko již ne tak zdařilý, slovní výklad zodiakálních znaků je asi tento:

Beran: rohy beránců, vztažené ruce Kristovy, oběť života, tryskající pramen, náhradní oběť.

Byk: Slunce a Měsíc, duch a hmota, život a tvar, oplodněná Isis.

Bliženci: portál chrámu univerzálního vědění, sloupy kolem světla, síly, vědění a krásy.

Rak: matka, božské zárodky oděné hmotou počínají se vyvíjetí.

Lev: spící síla hada přichází do pohybu; zvládnuté bojuje s vládnoucím.

Panna: ovládnutí smyslů, JOD, duch překonává tělo.

Váhy: kladné slunce nad pravodstvem; východ nad novým horizontem.

Štír: žizní had, plodivost, regenerace.

Střelec: realizace plánů, vystřelený šíp.

Kozoroh: Hermova hůl ovládá pudy.

Vodnář: bílý a černý had; pohyb živoucí vody, souzvuk spodního s horním.

Ryby: země a nebesa spojeny novým horizontem. Spoutání kladného se záporným.

Genetická interpretace Zodiaku spočívá na precesi rovníkových bodů a je závislá na čísle 72, což značí počet roků potřebných k tomu, aby se jarní bod posunul o jeden stupeň směrem záporným.

Toto číslo, jsouc násobkem posvátné devítky, jako všechna ostatní, jež mají vztah k esoterní chronologii, bylo uctíváno všemi starými národy, jmenovitě Egyptany, jako číslo posvátné, mystické.

Citovaných 72 roků nazýváno bylo pak kosmickým dnem, dva tisíce jedno sto šedesát let, to je doba potřebná k přesunutí jarního bodu o 30°, tedy o jedno zvířetníkové znamení, je tak zvaný kosmický měsíc, a dvanáct těchto měsíců, tedy 25 920 let, tvoří kosmický rok.

Jeden kosmický rok odpovídá pak jednomu Ionu, nebo dni starozákonné geneze; počátek tohoto roku klade tradice k datu 21. září, což odpovídá 210° zodiakálnímu, tj. rozhraní mezi znamením Panny a znamením Vah.

Totéž určení potvrzuje i esoterismus egyptský počínaje počítati kladnými abecedními hláskami ve stejném bodě.

Vycházíme-li z předpokladu syntetického vztahu geneze s precesionální kosmickou chronologií shora citovanou, dospějeme k poznání, že překročili jsme rokem 1. našeho letopočtu první polovinu šestého dne Geneze, že původ myslícího a pracujícího člověka sahá k počátku tohoto velkého dne, tj. k něco přes 14 800 let (v Evropě člověk cromagnonský; člověk neandrtálský není dle teorie některých současných učenců, jako Terniera a Morgana, tímto myslícím a pracujícím člověkem v pravém slova smyslu a patří ještě do předchozího cyklu), že precesní přechody z jednoho znamení do druhého byly jakýmisi mezníky postupu lidské kultury a daly by se vyjádřit esoterním významem obou protilehlých bodů.

Tak do rozhraní Lev-Rak možno časově umístit zkázu Atlantidy, do rozhraní Rak-Bliženci, tedy doby asi 4 680 let př. Kr., pozoruhodné kulturní hnutí v Egyptě; esoterně řečeno podle dříve citovaného výkladu znaků:

božská jiskra oživuje v těle a člověk znovu buduje sloupy před chrámem univerzálního vědění a mezi ně staví světlo síly, vědění a krásy.

Další perioda je obrazem plodného sjednocení zemí a kultur, zřejmě se jeví v historii Egypta (faraó Meni, egyptský kalendář);

rok 2 160 př. Kr. mezník Býk-Beran, významný pro plodivé, geniální ideje Egypta, obětované národu izraelskému, a rok 1. našeho letopočtu vyjádřen jest významem znaku Skopce a Ryb. Skopec, náhradní oběť, beránek, jenž trpí za lidstvo a spojuje – jak vyjadřuje znak ryb – zemi a nebesa novým horizontem;

naše doba, kosmický měsíc znamení Ryb končí roku 2 160.

Dalšímu období Vodnářskému předpovídá esoterní učení těžký úpadek a zhrubnutí lidstva a objevení se nové pevniny po zkáze starých, pevniny, jež stane se kolébkou lepší kultury, vykvétající z nejčistších idejí naší doby.

Vezmeme-li v úvahu syntetickou teorii o zrcadlení, počátek naší éry a našeho letopočtu byl by v obráceném vztahu k počátku celého cyklu šestého dne Genese.

Neboť prvním dnem křesťanské éry přestoupili jsme právě polovinu tohoto kosmického roku: tedy, co bylo zničeno, zrodí se opět, a co se v první polovině zrodilo, aby žilo až do jejího konce, bude zničeno.

V *Theurgii* dr. Kefera je tato idea přímo vizionářsky vyjádřena obráceným citátem Genese, jež jistě mnozí blázni pokládají bezdůvodně za rouhavý.

Tak jako na Genesi, dá se aplikovat zodiakální zákonitá konstrukce i na život bohů, géniů a proroků.

Jako příklad užití převodu legendy o Venuši.

Dvanáct znaků nebo zón zodiakálních koresponduje s jednou určitou formou božství; Venuše odpovídá Vahám, jež zahrnují v sobě trojitou ideu: rovnováhu, sílu a kohezi principů atrakce:

Zrození Venuše (Váhy).

Její manželství s Vulkánem. Štír; Symbol námahy a snahy po pokroku: Vulkán je ošklivý jako štír, ale přátelský vodě; Venuše, zrozená z vody, pochází zemskými zkouškami k nebesům.

Venušina nevěra s Martem: střelec, centaur, Chiron s napřaženým šípem.

Pomsta Vulkánova; kozoroh; symbol hřichu a těla.

Zrození Anterota: Vodnář; personifikace lidského génia, Anteros symbol radosti.

Tyfon pronásleduje Venuši: Ryby; symbol cudné lásky; cudností zachraňuje se Venuše od odporného netvora, lačného jejího těla.

Venuše a Adonis: Beran; oddanost, pokora, oběť: definice pravé lásky.

Smrt Adonidova: Býk; divokost, nespoutanost přírody, které člověk i jeho největší láska podléhá.

Venuše a Merkur: Blíženci; láska z náklonnosti; početí Kupidona.

Zlaté jablko, Paridův soud: Rak; glorifikace lásky a mateřství, jež jedině mohou přenést člověka přes poušť života.

Trojská válka: Lev; dravý, animální král.

Venuše vystupuje na nebesa: Panna; poukaz na neposkvrněnost lásky a její morálnost.

Namítl by snad někdo, že Venušin mýtus sestaven byl podle zodiakálního plánu; nikoliv: Kristův život a život všech ostatních proroků dá se aplikovati stejným způsobem na zodiakální esoterismus.

Cyklus Kristova života počíná ve znamení Kozoroha; Kristus se obětuje ve znamení Berana – beránka, symbolu oběti; tato oběť předpověděna mimo jiné i ve Starém Zákoně v legendě o Abrahamovi a Izákovi.

Dvanáct apoštolů, dvanáct bratří Růže a Kříže, dvanáct přikázání, z nichž pouze deset je člověku srozumitelné, deset synů Neptunových v legendě o Atlantidě, Neptun a Kleito, a i všechna jiná mytologická a historická fakta připomínají přesnou zákonitost zodiakálního plánu.

A praktický esoterismus?

I každý člověk musí projít zvířetníkem, tak jako jeho vnější život prochází spleť tajemných sil kosmických, pečetí jeho zrození i smrt.

Na pláních vesmírných úrovní musí vytvořit zodiak z plodů své vševárné duše, dříve než překročí práh věčného života.

Na tři symbolické hory vystoupiti musí čtyřživelný syn Adamův, aby ovládl posvátnou dvanáctku:

Kulguakhan, zrození civilizovaného světa, Sinai, regulace jeho myšlení zákonem, a Kalvarie, vykoupení oběti.

Dvanáctka, láska a zákon, klad a zápor, syntéza tří.

A syntéza obou jest jednota, nadčlověk, Bůh.

A ten, kdo rozumí, kdo chce a kdo se odváží, věčného boha pozná v temné modři, za nocí, kdy chtělo by se mlčeti a kdy umíme říci tolik krásných slov, když večerem snáší se klekání...

A tehdy otevírá se magická, ohněm psaná kniha boží, z níž kanou zlaté krůpěje světla do šedého popele našich dnů...

A není již na světě sám ten, kdo ji umí čísti:

Neboť za nocí, kdy chtělo by se mlčeti, hvězdami mluví Bůh a v jejich světle skryta je útěcha matky, opojení lásky i příslib věčnosti pro toho, kdo pochopil, že život je pouhou záminkou k věčné evoluci...